

Hírmondó

A Nagyboldogasszony Plébánia lapja C S O N G R Á D

Az előállítás költsége: 120 Ft,

melyre adományokat köszönettel elfogadunk!

VII. évf. I. szám

2010. Húsvét

Látta és hitt

„Most már a másik tanítvány is bement, aki először ért oda a sírhoz. Látta és hitt. Eddig ugyanis nem értették az írást, amely szerint föl kellett támadnia a halálból.”

Jn 20, 8-9

Jézus feltámadását senki sem látta, János sem. De észrevette az üres sírboltban Krisztus feltámadásának jelét s ezért hitt. János tehát azonnal tovább látott a tényeknél. Tudta, hogy itt nemcsak kifosztott, üres sírboltról, hanem sokkal többről van szó. Jézus, akit keresztfeszítettek s aki meghalt a keresztfán, él. Feltámadt, ahogy ismételtén megmondta tanítványainak. Hitében gazdagodva tért vissza mindkettő, talán anélkül, hogy lelküket feltárták volna egymásnak.

Mi is melléjük állunk húsvéti hitünkkel és keresztény meggyőződésünkkel valljuk, hogy Jézus feltámadásával biztosította a mi feltámadásunkat és örök életünket is.

A két tanítvány hitéhez szükséges volt, hogy lássák az üres sírboltot rendezetten, vagyis úgy, ahogyan találták. Miért? Mert még nem tudták, hogy az Írás szerint Jézusnak fel kell támadnia. Igaz, Jézus többször is megmondta, hogy fel fog támadni, sőt azt is tudtukra adta, hogy a próféta szerint fog az történni, mégis érthetetlenek maradtak Mesterük szavai mindaddig, míg a tények nem beszéltek.

Gyakran találkozunk hasonló lelki folyamattal. Hányszor halljuk: csak akkor hiszem, ha megtörténik. Akik így beszélnek, hisznek a megtörtént tények, pl. csodák miatt. A természetfeletti hit azonban nem másra, mint isteni tekintélyre épül. Hiszünk Jézus feltámadásában, de nem a tanúk miatt, akiknek megjelent, sem az események miatt, hanem a Szentírás szava, Isten kijelentése miatt. Jézus ezt a hitet kéri tőlünk az üdvözüléshez.

Még nem értették a tanítványok az Írást, vagyis Urunk halálát és feltámadását Isten csodálatos tervében, amely a mi üdvösségünket célozza. Nálunk is idegenszerű a feltámadás ténye mindaddig, amíg nem tudjuk felfogni, amíg nem látjuk helyét Isten örök elgondolásában. Hogy ez így van, igazolja, Jézus magatartása az emmauszi tanítványokkal kapcsolatban. Lukács elmondja (24, 27), hogy Jézus „Mózesen kezdve valamennyi prófétánál megmagyarázta, ami az Írásokban róla szól.” Más szóval halálát és feltámadását bele helyezte Isten ránk vonatkozó tervébe.

Ha tehát meg akarjuk erősíteni a feltámadásba vagy más hitigazságba vetett hitünket, akkor azt ne a többtől elvonatkoztatva szemléljük, hanem azokkal együtt, mert így alkotnak egy fenséges egészet.

Hiszünk az élő Krisztusban, aki meghalt a bűn miatt, s aki feltámadásával az élő, örök Isten

dicsőségének részese lett. Hitünk által mi is a feltámadt Krisztushoz találunk és üdvözülünk.

Hiszünk Jézus Krisztusban! Más szóval követjük őt, s mint tanítványai, sorsközösséget vállalunk vele halálban és feltámadásban.

Hiszünk Jézus Krisztus halálában, ami annyit jelent, hogy Jézussal áldozattá tesszük magunkat. Meghalunk önző énünknek és a bűnös vágyainknak. Lemondunk arról a biztonságról, amellyel az ember saját magára vagy pedig másokra épít. Az üdvösséget nem mástól, csak Jézus Krisztustól várjuk. Egyedül azt az üdvösséget áhítjuk, amely Jézus Krisztus feltámadásában lett előttünk nyilvánvalóvá.

S mert hívő emberek vagyunk, ezért Krisztus halálában, sőt már a mi halálunkban is, amelyet csak Krisztussal tudunk elgondolni, látjuk az isteni élet feltörését, az új életet, amelybe Krisztussal és az összes feltámadottal együtt kerülünk.

Adja az Úr, hogy feltámadásába vetett hitünk a mostani húsvét ünnepén megerősödjék, betöltse belső világunkat és felemelje életünket.

Áldott húsvéti ünnepeket kívánok!

Salamon László
Esperes-plébános

Megkérdeztük...

Mit jelent Nekem a Húsvét?

Isten megváltó kegyelmét. Jézus keresztútját, szenvedését, kereszthalálát az egész emberiségért. Az Isteni Embert, aki talán legmélyebben megtapasztalta az emberlét szenvedését. A torkot szorító, kegyetlen kereszthalált. A csendet, a halál némaságát, a sötétségbe borult földet. Jelenti az üres sírbolt döbbenetes bizonyosságát és a dicsőséges feltámadást. S azt, hogy Megváltónk kegyelméből van remény, van örök élet. Minden ember hordoz egy keresztet, de mi az Jézushoz képest? Mielőtt méltatlankodva hordanánk saját keresztünket, gondoljunk arra – Isten mérlegeli mit bírunk el, s ha mégis elesnénk a hívő embert mindig felemeli.

Legyünk ezért hálásak Istennek! Hálásak azért, hogy élünk és irgalmas, megváltó szeretetéből örökké élhetünk. Éljük ezért úgy, hogy mel-

tők legyünk erre! „Imádunk Téged Krisztus és áldunk Téged! Mert a Te Szent Kereszted által megváltottad a világot.”

Egy katolikus hívő gondolatai

* * *

Krisztus Urunk megváltó szenvedését és feltámadását ünnepeljük. Ilyenkor tisztogatjuk a lakást, legyen tisztaság, s nem utolsó sorban a saját lelkünk „lakását” is tisztává kell varázsolni. Az új élet születését várva készülődünk a Húsvétra.

A kisnyúl, bárány, tavaszi virágok, mind a megújulást szimbolizálják.

Konczné Kollát Mária

* * *

Minden embernek először a szimbólumok jutnak eszébe pl.: nyuszi, csirke, bárány, kölni...

Fiúk feladata a verstanulás, locsolkodás, a lányoknak pedig a piros tojásosztogatás.

Ekkor a katolikus emberek Jézus szenvedésére és kereszthalálára emlékeznek. Újraélhetik az evangéliumi tanításokat a passióban, melyet ilyenkor felolvasunk.

Koncz Noémi

* * *

A húsvét számomra sok mindent jelent:

- A családban ilyenkor azt szoktuk mondani, hogy beköltözünk a templomba, mert részt veszünk a nagyhét szertartásain, és csütörtöktől vasárnapig minden nap megyünk misére.

- Jelenti még számomra a hagyományőrzést is. Régebben az iskolában volt közös tojásfestés, de újabban a plébániára járok festeni, és segíteni a kicsiknek a készülődésben.

- A húsvéthétfő a „nagybeszélgetések” napja. Ilyenkor eljönnek hozzánk még a családunk régen látott férfitagjai is. Ilyenkor beszéljük meg, hogy kinek milyen volt az elmúlt egy éve.

- Jelenti még a megváltást is. Ilyenkor emlékezünk meg arról, hogy Krisztus feláldozta magát, csak hogy megmentsen minket az örökéletre. Ezek jutnak eszembe a húsvétról.

Szabó Klára Bernadett

* * *

Kereszténységünk legnagyobb ünnepe a Húsvét, mert az értünk felfeszített és dicsőségesen feltámadt Jézust ünnepeljük. Jézus életünket minden sebével együtt elfogadta és megváltotta. Sebén és fájdalmán keresztül, a fájdalmas keresztút végigjárására adja meg gyógyulásunkat, hogy bűneinket megbánjuk, megvalljuk és letegyünk Jézus

lába elé a kereszt-tövébe és tiszta lélekkel, szerető szívvel dicsőíthessük a feltámadt Krisztust. Kien-gesztelődünk Istennel és emberrel, hiszen meghí-vottak vagyunk az üdvösség elnyelésére. Öröm-ünnep, mert Jézus szenvedésével és feltámadásá-val megadta nekünk az örökélet lehetőségét. A húsvét- a feltámadás- megerősít minket abban, hogy a sötétség felett győz a fényesség, a meg-semmisülés felett örök élet; van újrakezdés, meg-szabadulás bűneinktől.

Tudjuk, hogy Istené vagyunk és bízunk az Ő gondviselésében:

„ Ne félj, mert veled vagyok; ne félj, mert szeret-lek; ne félj, mert az én feltámadásom a te feltáma-dásod is! ”

Cseriné Márta

* * *

Csodálatos nap, mert Jézus Krisztus le-győzte a halált, győzedelmesen feltámadt, hogy megnyissa az örökkévalóság kapuját számunkra, és fényességet derítsen az emberre.

„ Megváltó Jézusunk, szívünknek sötétsé-get üzd el, hogy a húsvéti bárány kegyelmével eltelve dicsőíthessék, és így az örök élet öröme-re elkészülhessünk.” A Húsvét az élet ünnepe, mert Jézus Krisztus feltámadt a halálból és feltámadá-sában ott van az életünk. Jézus sok szenvedésében ott van a szeretet, s szeretete által adta értünk éle-tét.

A feltámadás azt a szeretetet adja, ami ki-bontakoztatja, amit Jézus magában hordozott. ”Jézusom add a hit mélységét, mert a láthatatlan csodát a hit fényében lehet felismerni!” Hit kell nekünk, mint elmélyülés, átalakulás, újjászületés. Lelki szemeimmel látom az Urat, s hiszek benne. ”Add, hogy újjászülessünk a szentlélekből, az Isten élő lelkéből! Add, hogy megtaláljuk a bol-dogságot a feltámadt Jézus által, aki **ott áll szí-vünk ajtaja előtt, és majd így öleli át az emberi-séget és a világot az áldott Szent Húsvét betelje-sült igéjével.**

A húsvét tündöklő szép ünnep és arra tanít, hogy tudjunk hinni és bízni benne. Nekem ezt jelenti a Húsvét. Ámen

Máténé Erzsike

* * *

Jelentőségén el lehet gondolkodni, mikor járjuk a keresztutat. Térdhajtással kezdjük és mondjuk:

„ Imádunk Téged Krisztus és áldunk Téged, mert a Te Szent Kereszted által megváltottad a világot.” – ezen a mondaton érdemes elmélkedni a bőjti

időben és biztosan minden ember rájön, hogy mit jelent neki a Húsvét!

Koncz Józsefné

* * *

Az örök életben való reményt, hitet, élet-halál harcot. Isten örök jóságának, szeretetének, gondoskodásának, irgalmának bizonyítéka, meg-tapasztalása. Húsvét a feltámadás, az élet. Az ezt megelőző élet-halál harc a lelkünkben is lezajlik.

Figyelmeztetés, hogy milyen végtelen nagy az Isten szeretete irántam! Minden pillanatban adja a létet, még akkor is, amikor bántom, sebe-zem.... Pedig csak egy pillanatot hagyyna ki, ak-kor....

Húsvét az élet és a halál harcának győzel-me. Jézus, a Megváltó Isten, aki azért jött a földre, hogy üdvözítse azt, ami elveszett. **Megváltó Isten Szent Emberi Testét a kereszten halálba adta életünkért.** Titokzatos testét is, egyházát halálba szánja ma is, minden nap, értünk!

Végtelen kegyelméből e Szent Testnek tagja lehetek én is méltatlanságom ellenére. Húsvét, a feltámadás, az örök élet, a győzelem. Húsvét felújítja lelkemben azt a tudatot, hogy mennyire is végtelen nagy szeretettel van irántam az Isten.

Az isteni Megváltó szilárd alap: Ő lehet az eszmény,s a mindenkori cél.

Gróf Erzsébet

Jóleső érzéssel olvastuk a fenti témában írt írásait. Külön köszönjük, hogy egy szóra párt-fogásukba vették ezt a kezdeményezést, s leírták „tanításait”, elmélkedéseiket. Isten áldja meg nemes szándékukat!

Szerkesztők

Engedd,
 hogy a dicső
húsvéti
 üzenet
 boldogsággal
 és az ünneplés
 örömeivel áldja
 meg szívedet!

Húsvéti készülődés

Néhány héttel ezelőtt egy vasárnapi prédikációban olyan mondatok hangzottak el, amelyekről úgy éreztem, ezek a gondolatok az én lelkemből is származhattak volna. Sajnos pontosan nem tudom idézni, de arról szólt, mennyi borzalmat zúdít ránk a média: természeti katasztrófák, balesetek, gyilkosságok egy másik kontinensen. Ami mind nagyon szomorú, de igazából mi közünk nekünk azokhoz az eseményekhez? Miért is kell olyan messzire tekintenünk, miközben nem látjuk a saját környezetünkben zajló szomorú eseményeket?

Ha jól emlékszem még bólogatni is kezdtem, mert valóban: Szörnyülködünk azon, hogy Indiában kisiklott egy vonat. De vajon észre vesszük-e, hogy a szomszédasszony elesett a kerékpárjával, eltörte a csuklóját és mivel egyedül él, a keze 5 hétig gipszben lesz, ki sem tudja mosni magának a ruháit. Vagy: szökőár volt egy távoli szigeten, kicsavarta a pálmafákat - hát ez borzasztó. De azt észre sem vettem, hogy a szemben lévő idős házaspár házának tetejét megrongálta a szél, beázik az amúgy is hideg, fűtetlen szobájuk és se pénzük, se emberük nincs rá, hogy megcsináltassák. Ellátunk-e az orrunkig és eszünkbe jut-e segítséget nyújtani azoknak, aki karnyújtásnyira vannak tőlünk, miközben az Ausztráliai kenguru békiben sajnálkozunk az ottani szárazság miatt?

A csongrádi karitás csoport közelébe csak pár hónapja kerültem, örömemre a Karácsony előtti jótékony akcióban már részt vehettem. Pontosabban nem is volt az akkora öröm. Igen: az ünnep napjait a hívek adakozásának, és a Nagyboldogasszony Plébániának köszönhetően némileg megkönnyíthettük, szebbé tehetjük. De sokkoló hatással volt rám, milyen körülmények között élnek emberek! Orvosként láttam már nyomorúságot eleget. Mégis megdöbbenő volt számomra, hogy emberek, akik pont olyan Isten teremtményei, mint Te, Ön, vagy én, betegségük miatt kirekesztetté válnak, magukra maradnak. Tudom, hogy sokszor dönteniük kell, a gyógyszert váltsák ki, vagy legalább az üres kenyeret megvegyék. Miközben más háztartásokban megpenészedik az el nem fogyasztott étel, szemétként dobják a szikkadt kenyeret.

Önhibájukon kívül magukra maradt gyerekek alig fűtött, hideg kőpadlójú szobában egy vékony üveg ablakkal és egyetlen, udvarra nyíló ajtóval vannak elválasztva a mínusz 20 foktól.

Öröm volt a szeretet ünnepe előtt széthordani az adományokat. De közben keserű érzés volt arra gondolni, milyen gyorsan el fog mindez fogyni, Húsvétra már az emléke sem marad.

Most keresztény hitünk legszebb ünnepére készülünk. Szeretném, ha minél több háziaszszonynak eszébe jutna a húsvéti sonka főzése, vagy a több fogásos ünnepi ebéd tervezése közben, hogy nem csak Indiában éheznek emberek. Lehet, hogy a szomszédasszony az ágyból sem tud felkelni, nincs, aki kiváltsa a gyógyszerét. Egy távolabbi, magányos rokon talán a kórházban tölti az ünnepet, nincs, aki meglátogassa és egy meleg levest vigyen neki.

Vagy.....csak körül kell nézni és biztos mindannyian találunk olyat, akin könnyedén segíthetünk. Nem kell hegyeket megmozgatni, elég lehet egy jó szó, egy mosoly, az amúgy is sokra sikerült süteményből egy kis tányérnyi.

Készüljünk Krisztusi módon az ünnepre: vegyük észre magunk körül a „rászorulókat”!

Karitás csoporton belül, vagy kívül egy-egy jó cselekedettel ünneplőbe öltöztethetjük saját lelkünket.

Dr. Vekerdy Márta

„Isten szeretete kiáradt a szí- vünkbe, a ránk árasztott Szentlélek által”

Róm (5,5)

Az *Élet a Lélekben* szemináriumról (Szentlélek Szeminárium) családomon keresztül hallottam először. Nagymamám és testvérem is elvégezte. Akkor én még fiatalabb voltam néhány évvel, és nem éreztem késztetést arra, hogy én is részt vegyek benne.

A 2009-es szemináriumhoz tartozó életgyónáson már részt vettem gitárral és énekléssel. Ott és akkor kaptam mélyebb bepillantást ebbe a közösségbe, nagyon felemelő érzés volt. Tudtam, hogy egyszer nekem is részt kell vennem ebben. Akkor még nem gondoltam, hogy ez az „egyszer” ilyen hamar eljön...

Most, amikor kihirdették, hogy újra indul, nem éreztem magamban annyi késztetést, hogy 20 éves fejjel belevágjak...

A szeminárium kezdőnapján a szentmise alatt döntöttem el, hogy indulnom kell, az Úr most hívott meg.... Elmentem. A közösség szeretettel fogadott. Én voltam a legfiatalabb „követő”. Elin-
dultunk a közös úton. Sokat imádkoztunk és énekelünk, olvastuk teljes szívvel a Szentírást.

A 2010-es szeminárium különleges volt, mert a Papok éve alkalmából „vendég” atyák is tartották a tanításokat, többek között Veréb László, és Péntek Zsolt atyák.

Úgy érzem, hogy a hetek alatt újra közelebb kerültem az Úrhoz. S ugyanakkor kialakult egy nagyon erős és szeretetben gazdag közösség.

Lelki vezetőink *Ferentzi Miklós* és *Kerezsiné Piroska néni* türelemmel és teljes odaadással terelgettek bennünket ezen az úton, amiért külön köszönet illeti Őket!

A szeminárium egyik fénypontja: az *életgyónás*, melynek segítségével letehattuk a ránk nehezedő gondokat és bűnöket, tisztára mosva átadhattuk szívünket a jó Istennek. Ő pedig kiárasztotta ránk a Szentlelket és különleges kegyelmekben részesített bennünket. **DICSŐSÉG ÉS HÁLA NEKI MINDÖRÖKKÉ!**

Most már a szeminárium végén járunk. Március 28-án este részt vettünk a küldetési mi-

sén, felgördült előttünk a függöny és elindultunk az új úton, hogy teljes szívvel szolgáljuk Istent és embertársainkat.

„*Alleluja! Dicsérjétek az Urat minden népek, dicsérjétek őt minden nemzettek! Mert megerősített mirajtunk az ő irgalma, és jósága örökre megmarad!*” (Zsolt. 117.)

Szabó Klára Bernadett

Tóth Árpád: Isten oltó-kése

Pénzt, egészséget és sikert
Másoknak, Uram, többet adtál,
Nem kezdek érte mégse pert,
És nem mondom, hogy adósom maradtál.

Nem én vagyok az első mostohád;
Bordáim közt próbáid éles kését
Megáldom, s mosolygom az ostobák
Dühödtté jáját és hiú mellverését.

Tudom és érzem, hogy szeretsz:
Próbáid áldott oltó-kése bennem
Téged szolgál, mert míg szívembe metsz,
Új szépséget teremni sebez engem.

Összeszorítom ajkam, ha nehéz
A kín, mert tudom, tiéd az én harcom,
És győztes távolba néz
Könnyekkel szépült, orcád-fényű arcom.

„A család az emberi és vallási értékekre nevel „

címmel tartott előadást **Bíró László tábori püspök** a **MKPK családreferense** március 23-án a **KÉSZ Csongrádi Csoportja meghívásának eleget téve.**

A mexikói Családok VI. Világtalálkozója tematikáját végigkövetve mutatta be, hogy miről is szól egy ilyen konferencia, és ez alapján emelte ki a család helyzetével kapcsolatos aggályokat és értékeket. A család emberi és vallási értékekre ne-

vel. A hangsúly az értéken és a nevelésen van. A család nem egy elvont fogalom, hanem realitás és mindig időszerű, hiszen az ember lényéből fakad, hogy vágyik a házasságra és a családra. Ez a vágy nemtől, kultúrától, történelmi kortól független. A család az egyházban prioritást élvez, a társadalom meg ezzel szemben éppen nem a családot helyezi az első helyre.

A család és a társadalmi erények szoros, kölcsönös viszonyban vannak, hiszen a család termeli a társadalom humán tőkéjét. A családban megy végbe az a létfontosságú elsődleges szocializáció, amely majd később egy társadalom felemelkedését adja. Mégis, sokszor fordított védelmi rendszer működik a társadalomban, amikor negatívan diszkriminálja a családot, és a különböző perverzitásokat pedig védi. Ám csak annak a társadalomnak van jövője, amelyik támogatja a családot. A családból közösség lesz, a közösségből pedig társadalom. A társadalom alappillére a család. Ezért állíthatjuk azt, hogy a család és a vallás nem magánügy, hanem közügy.

Az Istentől való eltávolodással fokozatosan megjelenik az individualizmus és az egoizmus, a modern magány. Az ember azonban társas lény. A házastársak pedig egymást kiegészítő társak, nem pedig vetélytársak. A házasság szentségéről sokan tévesen azt hiszik, hogy egyenlő a templomi esküvővel. A házasság szentségi volta tulajdonképpen abban rejlik, hogy jellé teszi a szerelmet, visszavonhatatlanul egy egész életre szóló lehetőséggé teszi Isten végtelen szeretetét Istent és egymást vállaló társak között. A család egyház tulajdonképpen az egyház „kicsiben”, hiszen szükséges,

hogy meglegyen benne a közösség, a szolgálat, a liturgia és a tanúságtétel, a lelki élet megosztása.

Egy nagyon lényeges mozzanata, tulajdon-sága van a családnak, amire talán nem figyelünk eléggé oda. A családban megnyilvánuló szolidaritás azt a fajta szolidaritást tükrözi, amelyet Jézus vállalt egykor: emberré lett. A családban ez a különleges. Ez a láthatatlan, összefogó, feltétel nélküli, örök, isteni szeretet.

A család ünneplése, a családkról való tanuskodás a legnagyobb támaszt adja a családoknak. Nem a kríziséről kell állandóan beszélni, hanem ünnepelni, élni kell azt, hiszen a család evangélium és világörökség, amit nem szabad eltékozolni!

(Püspök Úr gondolatait lejegyezte:
Fehérné Szele Lídia /KÉSZ-titkár/)

Juhász Gyula: Imádság a gyűlölködőkért

Én Jézusom, te nem
gyűlölted őket,
A gyűlölöket, és a
köpködöket.

Szeretted ezt a
szomorú világot
S az embert, ezt a nyomorú virágot.

Te tudtad, hogy mily nagy kereszt az élet
És hogy felettünk csak az Úr ítélhet.

Szelíd szíved volt, ó, pedig hatalmad
Nagyobb volt, mint mit földi birtok adhat.

A megbocsájtást gyakoroltad egyre,
Míg égbe szállni fölmentél a hegyre.

Ma is elégszer hallod a magasban
A gyűlölet hangját, mely égbe harsan.

A gyilkos ember hangját, aki részeg
S a szeretet szavát feszítené meg.

Én Jézusom, most is csak szánd meg őket,
A gyűlölöket, és a köpködöket.

Most is bocsáss meg nekik, mert lehet,
Hogy nem tudják tán, mit cselekszenek.

Húsvéti lelkigyakorlat

Húsvét közeledtével hosszú heteken keresztül elmélkedünk, készülődünk Jézus Krisztus kereszthalálának és feltámadásának méltó megünneplésére.

Három napon keresztül 2010.március 11-13-ig tanított bennünket *Gordos Ferdinánd orosházi esperes, magyarbánhegyesi plébános*. Prédikációiban a szenvedésről, az élő Istenről és a bűjt fontosságáról elmélkedett.

Beszédében felhívta a figyelmet arra, hogy legyen a mi Istenünk minden körülményben élő Isten.

”Mert van halott Isten is?”- tette fel a kérdést.
 ”Igen, van. Imádságokkal, áldozatokkal fel kell ébreszteni!”- persze az élő Isten sem önmagától él, kell éltetni sok-sok reá való gondviseléssel.

Sokat fohászkodik az ember, ha baj éri, értetlen, miért ver az Isten, mit vétettem?! Arra tanított a Ferdinánd atya, hogy nem, az Isten jó, s jót ad, csak mi emberek vagyunk önzőek, csak mindig a saját szempontjaink alapján ítélünk, s nem tudjuk megemészteni a rosszat. Az evangéliumi tanítások szerint bűnösök vagyunk, tartsunk bűnbánatot, lássunk tisztán, s tanuljunk meg felkészülni; ne csak a jóra!

Tudjunk úgy élni családjunkban, de a hétköznapiakban is, hogy ne csupán a saját akaratainkat érvényesítsük, legyünk belátóak, s ezzel adjunk ajándékot a másoknak, hogy adunk a szavára, elhisszük az ő akaratait is. Könnyen megbántódunk, ne tegyük, nincs okunk rá, csak nem az lett amit akartunk.

Tanuljunk meg, hogy a Jó Isten is kiszámíthatatlanul ad, s azt, amit ő akar. Az bízhat, aki hisz abban, hogy ami van, az Isten akarata.

Szeretnénk a jó Istenben megnyugodni?! Szorítkozunk az Istenre, misére járunk és szolidaritásunkkal és „szomjúságunkkal” az élő Istent szolgáljuk

Berzsenyi Dániel így ír Isten sejtelmes létéről:

„Isten, kit a bölcs lángesze föl nem ér,
 csak **titkon érző lelke** óhajtva sejt:
 Léted világít, mint az égő
 Nap, de szemünk bele nem tekinthet.”

Alázat, vágy, hit...mind - mind olyan szavak melyek által „Isten akarata előtt fejet tudunk hajtani, még akkor is, ha tudjuk nemcsak simogat, néha el is gáncsol minket, de másik kezét odatartja, hogy hasra ne essünk, mindig időben megfog,

hogy össze ne törjük magunkat, hogy egészséges, keresztény emberekként élhessünk!”- zárta gondolatait Ferdinánd atya.

Húsvét kapcsán a bűjtről tartott előadás is lelkeinket indította meg, főleg amikor nemcsak az egyház által előírt bűjtökről szólt a hamvazószerdáról, nagypéntekről... hanem a fülek, a szemek, szájak bűjtjéről. Rávilágított arra, hogy ha nem hallunk meg mindent, ha nem látunk meg nem nekünk szóló dolgokat és nem mondunk ki mindent, amit gondolunk, vagyis visszafogjuk magunkat, akkor mennyivel kevesebb egymásra haragvó ember lesz, s mennyivel kevesebb lesz a haragos.

Meg kell találni az értékes dolgokat, érzékenyebbé kell tenni a szemünket, a fülünket, hogy meghalljuk azt is amit nem mondanak, és meglásuk azt, ami a másik ember mögött van.

Ha megértem a másik embert, megbocsájtok neki. József Attila *Eszmélet* című versét idézte az atya akkor, amikor arra int, hogy vonuljunk el, s mint az ókori bölcs Hérodotosz mondta, hogy bűjttel ki lehet „józanodni”, tegyük ezt, gondolkodjunk el kik vagyunk, s mi is lakozik mibennünk.

„*Ím itt a szenvedés belül,
 ám ott kívül a magyarázat.
 Sebed a világ- ég, hevül,
 s te lelkedet érzed, a lázat.
 Rab vagy, amíg a szíved lázad -
 úgy szabadulsz, ha kényedül
 nem raksz magadnak olyan házat,
 melybe háziúr települ.*”

Mit jelenthet az elégedettség? Mindenkinek más. Nyilvánvaló a mindennapokban a mérce a pénz lehetne. De a pénz eltölthet bennünket elégedettséggel? Nem, nyugodtan mondhatjuk. Miért? Mert ami a legfontosabb az Élet, nem lehet rajta megvenni!

Vannak fontos dolgok az életben: a jó szó, megbecsülés, tisztelet, de a legfontosabb a szeretet.

Arra int: Addig szeressünk, amíg lehet!

Mondogassuk szeretteinknek, hogy „Szeretlek, örülök, hogy a Jó Isten, hozzád vezérelt, hogy Nekem adott....büszke vagyok Rád.....”- mondjuk ne egyszer, sokszor....mert jó hallani a fülnek, jó érezni szívnek! Adjuk meg a dicséretet! Kell.

Béke, erről is szólt a tanítás. Mit ér az étel a szépen megterített asztalon, ha egy pillanat alatt megsértjük a másikat. A lelki békét is fel kell tudni szolgálni. A meghitt, nyugodt környezetben jól esik az étel, örömmel lenni.

Ha a család együtt van hitben, szeretetben, egyetértésben hegyeket lehet megmozgatni, csodákat művelhetünk. Éppen ezért fontos, hogy helyesen mérlegeljünk, senkit ne bántsunk meg.

Kékestetői polgármester azt vésette egy kőtáblára: „Legnagyobb csoda: az a Békesség” - ezzel mindannyian egyet érthetünk. A békesség egy olyan erő, amit az emberek -bár nem egyszerűen- de, itt a földön véghez tudnak vinni.

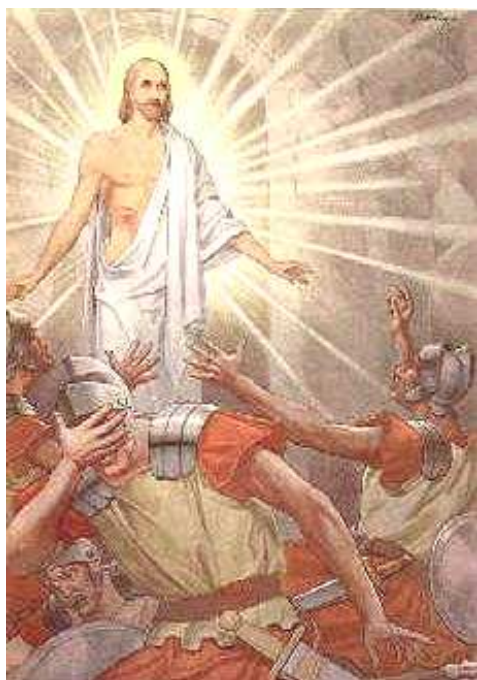
„A Feltámadt Krisztus megjelenésével, községével építsék a családot! A közösség szeretetével és köszöntéseivel „Békesség Nektek, Békeség veletek”-búcsúzott Ferdinánd atya.

Engedjék meg, hogy Madách Imre : Az ember tragédiája című művéből idézzek:

*”Legyen hát célod: Istennek dicsőség,
Magadnak munka. Az egyén szabad:
Érvényre hozni mind, mi benne van.
Csak egy parancs kötvén le: szeretet.”*

Áldott, békés, boldog húsvéti ünnepeket kívánok!

részletek ft. Gordos Ferdinánd prédikációiból

Csaba testvér ellátogatott hozzánk

2010. március 21-én hosszadalmas egyeztetés után végre meglátogatott minket Bőjte Csaba ferences testvér Déváról. Ő a Dévai Szent Ferenc Alapítvány létrehozója, és számos gyermekotthon, árvaház alapítója Erdélyben, Moldvában, Csángóföldön. Sok árva gyermeket fogad be, ill. olyan gyermekeket is, akik ellehetetlenült helyzetben lévő családokból érkeznek, azért hogy enni kapjanak, és tanulhassanak. Isten egyszerű, végtelen szeretete sugárzik belőle, tekintetében mindenki felé megértés, békesség árad. Már a közelében lenni is lelki élményt jelent.

A Szent József templomba hívtuk, mert az a ferences templomunk, és ráadásul aznap volt a búcsúja is, Szent József ünnepe lévén.

Nem egyedül jött, hozott magával 15-20 gyermeket a Szalontai Gyermekotthonból, akik gyönyörű, lélekemelő nagybőjti műsort mutattak be.

Elgondolkodtató volt, ahogy a kamasz fiúk cserepes művirágot tartva a kezükben mondtak verset, dicséretet Istennek. Azt hiszem, az én fiaiomat nem tudtam volna rávenni kamaszkorukban az ilyen egyszerű és tiszta Isten dicséretre. A picik pedig teli torokból fújták a hosszú éneket. Az ügyesebbek furulyáztak. Nem volt mindig tiszta a sok furulya hangja, de a lelkesedésük, a zenélni akarásuk pótolta a teljes harmónia hiányát. Mindannyiunkat könnyekig meghatotta a fél órás műsor.

Csaba testvér invitálására a csíkszeredai Role Zenekar adott egy kis koncertet. A Role zenekar 1993-ban a „Ki mit tud”-on 2. helyezést ért el. Számos fellépésük volt már Európa szerte. Érdekes zenei világuk van. Reneszánsz zenét játszottak, mai elektronikus hangszerekre átdolgozva. A Kájoni János - a 17. században élt ferences szerzetes énekgyűjteményéből énekeltek miserészlete-

ket. Majd a délután végén erdélyi népdalok hangszerre átírt változataiból mutattak be néhányat. Csodálatos hangulatot hoztak a templomba, jó volt hallgatni őket.

Csaba testvér beszélt Szent Józsefről, a templom védőszentjéről.

Három dolgot tanulhatunk tőle:

- Az első hogy merjük az Istenre bízni a jövőnket, ahogy József tette, amikor szembe-sült Mária áldott állapotával, és nem küldte el első indulatában, hanem gondolkodott, mérlegelt, és így időt adott Istennek, aki álmában megmondta, mit tegyen.
- A második, hogy bízzuk a családjunkat, megélhetésünket is Istenre teljes bizalommal, ahogyan József tette, amikor menekülnie kellett Heródes miatt Jézussal és Máriával Egyiptomba.
- A harmadik pedig, hogy népünkhöz, hazánkhoz ragaszkodjunk. Példát adott erre József, amikor a Heródes okozta veszély elmúlt, visszatért Názáretbe családjával. Otthagytta a biztos megélhetést Egyiptomban, visszament az övéi közé hazájába, ahol valószínűleg újra kellett kezdenie mindent.

Mesélt Csaba testvér az árváiról, az életük-ről. Elbeszélte egy fiú történetét, aki egy kis apró faluból származott, és amikor Csaba testvért az útja a falu felé vitte, akkor megkérte a Testvért a fiú, hogy vigye haza, mert szeretné megnézni az szüleit. Az úton a fiú arról áradozott, hogy milyen

gyönyörű az a hely, ahonnan ő származik, részletesen leírta természeti szépségeit, és közölte Csaba testvérral, hogy nincs a földön gyönyörűbb hely annál. Amikor oda-értek, bizony nem volt az a falu különö-
sebben szebb, mint más hely, csak a fiú végtelen szere-
tete iránta tette számá-
ra mindennél

szebbnek. Nekünk is így kell(ene) szeretnünk szü-
lőföldünket, hazánkat, városunkat, szűkebb pátri-
árkánkat, ahogy ennek a fiúnak lelkében élt a szü-
lőhely.

Amikor Csaba testvér leült hallgatni a zene-
kar koncertjét, azonnal az ölébe penderedett a két
legkisebb gyermek a szalontai gyerekek közül.
Természetes volt, ahogy odabújtak hozzá, és el
nem hagyták, amíg fel nem kellett állnia. Halk
szóval dicsérte és tanítgatta őket, hogyan viselked-
jenek.

Sok humorral, optimizmussal, szeretettel
szóltak a szavai hozzánk. Nagyon szép vasárnap
délután teltünk a piroskavárosi Szent József
templomban.

In memoriam **MOGYORÓSI VIKTÓRIA** (1923. június 16. - 2010. február 1.)

Mogyorósi Viktória 1923-ban született
Csongrádon, húgával együtt ketten voltak testvé-
rek. Életének már gyerekkori szakaszában kide-
rült, hogy gondviselést érzett a nálánál kisebb gy-
erekek irányába. Későbbi pályaválasztásában ez a
vonzalom meghatározó volt. Nagyon hamar el-
döntötte, hogy óvónő szeretne lenni. Felvételt kért
és kapott a Kalocsai Iskolanővérek Intézetébe.
Ezek a zárdában eltöltött évek megalapozták
szakmai tudását, megerősítették istenhitét és ott
nevelték arra a hazaszeretetre, ami a legutolsó
napjáig is elkísérte. Ez az időszak meghatározta
egész életét. Ahogy Ő mondta: ott mindenütt a
jóság, a szeretet, a szép szó és a segítőkészség volt
a jellemző. És ez tükröződött az Ő egész életén
keresztül is.

Kalocsán 1943-ban végzett, ez a szép korszak sok megpróbáltatással folytatódott, hiszen ekkor már javában dúlt a II. világháború. Ekkor szülei már nem Csongrádon, hanem Munkácson éltek. Sajnos ott állást nem kapott, így a Bihar megyei Kiskereki községben - a Trianoni határsáv közelében - távol Munkácstól tudott elhelyezkedni. Kiskerekiből 13 hónap munka után Munkácsra kellett menekülnie, az akkori történelmi helyzet miatt. Onnan pedig a családdal együtt, 1944 októberében ekhós szekéren, majd vonattal menekültek Nyugat felé, Érsekújvár, Dunaszerdahely érintésével Ausztrián át Salzburgba, miközben körülöttük dúlt a háború. Menekülésük utolsó állomása 1945 márciusában a németországi Abensberg volt. Menekülteként, hontalanul éltek itt 1945. novemberéig. A háború végeztével tudtak csak hazaindulni vonattal, melyre kitűzték a nemzeti színű lobogót. Hosszú, viszontagságos útjuk 1945. dec. 5-ig tartott. Ebben az utolsó évben a családnak mindene elveszett.

Hazatérve Csongrádra, 1945 decemberében kezdte el a munkát hajdani kedves óvodájában, a Fő utcaiban, majd 1947 júniusától 1979 december 31-ig (nyugdíjazásáig) a Bercsényi úti óvodában dolgozott, ahol 20 éven keresztül vezető óvónő volt.

Talán nem túlzás azt kijelenteni, hogy meghatározó szerepe volt abban, hogy 1970-ben létrejöhetett egy új, modern négy csoportos óvoda a Bercsényi utcában. Megálmodta, koordinálta, szervezte a munkát, összefogta a város vezetését a nagy cél érdekében.

A napi óvodai munka után sem tudott elszakadni a gyerekektől, vezette a városi bábszakkört. Kiemelkedő nevelő munkájáért a városban az óvónők között elsőként Pedagógiai Díjjal tüntették ki.

Magánéletében nagyon visszafogott volt, édesanyjával kettesben éltek a Jegenye utcában hosszú évtizedekig. A zene szeretete áthatotta életét, így ha lehetősége volt rá, szívesen vett részt komolyzenei koncerteken, szabadtéri előadásokon Szegeden.

Nyugdíjazása után továbbra is aktív életet élt édesanyjával egy háztartásban. A tőle megszkott precizitással gondozta kertjüket, ha igény volt rá, nagy örömmel segített a Szent József Plébánián az irodai munkában.

Amikor a szükség úgy hozta, édesanyját – aki hosszadalmasan fekvő beteg lett – példaértékűen és hatalmas szeretettel, odaadással ápolta élete utolsó percéig. Édesanyja halála után, 1998-ban felszámolta a kertés házát és egy kisebb la-

kásba költözött. 85 éves korában vehette át a Vasdiplomáját. Erre az alkalomra már régóta készült. Az átadáson résztvevőknek egy gyönyörű Hidas Antal verset szavalt el köszönetképpen azért, hogy Őt e jeles alkalomból ünnepelték.

Mogyorósi Viktória mindennapjait, egész pályafutását életének hármas vezérfonala irányította, szakmájának, az óvónői hivatásnak szeretete, istenhite és nagy hazaszeretete. Szakmai és magánélete példamutatásként kell, hogy szolgáljon a mindennapjaink során.

Nyugodjék békében!

Óvó néni...

Óvó néni várt énreám,
mikor ide érkeztem.
Búcsúzkodni tőle nehéz,
bizony nem megy oly könnyen!

Mikor sírtam ki volt velem?
Ki törölte könnyes szemem?
Ki tanított szépre, jóra,
mintha édesanyám volna?

Nem várt érte köszönetet,
egész szívét adta nekem!

Elfeledni nem is tudom,
hiszen én is szeretem!
Rá gondolok, később sokszor,
míg a táskát cipelem!

Tudom vége a játéknak,
már a komoly munka vár.
De ha néha elfáradok,
két karja majd visszavár!

Mi a cserkészzet?

Sokféleképpen lehet meghatározni, hogy mi a cserkészzet.

Legrövidebben és legjellemzőbben: Életforma. Korunk legnagyobb és legeredményesebb pedagógiai mozgalma. Olyan pedagógiai eszköz, nevelési módszer, amivel a serdülő fiú és leányból, társadalom-formáló és megtartó elit felnőttest képez. Egy olyan sajátos, az egész világot behálózó, nemzetközi szervezet, amelynek egyik legnagyobb értéke, hogy nemzetközisége ellenére, olyan sajátos ifjúsági mozgalmat teremthetett, amely nemzeti érdekeinek legjobban megfelel. Ennek egyik legszebb példája, éppen a magyar cserkészzet.

A cserkészzet, természetesen, nem valami csodaszer a fiatalok nevelésére, de kétségtelen, hogy világszerte bevált. Mi lehet a siker titka? Talán az, hogy kedvére való a fiataloknak, (fiúknak és lányoknak) az egész világban, mert a fiatalok egészséges és jóra való igényének, vonzó programot ad. Mert amellet, hogy hű maradt az alapító, és Magyarországon a magyar igényekhez alakító korai vezetők szelleméhez, mégis mindig meg tud újulni, az adott kor fiataljai igényének, törekvéseinek, vágyainak, tehát korszerű, és végül mindig igyekszik követni az adott országot, jelen esetben hazánk nemzeti értékeit és társadalmi szükségleteit.

A cserkészzet szellemisége, fogadalmunkban rejtőzik:

„Én Fogadom, hogy híven teljesítem kötelességeimet, melyekkel Istennek, hazámnak és embertársaimnak tartozom. Minden lehetőet megteszek, hogy másokon segítek. Ismerem a cserkész-törvényt, és azt mindenkor megtartom”

Fogadalmunk egy életre szól!

A fogadalom szövegéből kiviláglik, hogy a cserkészzet:

1. **Valláserkölcsi alapon áll.** Nem tesz azonban felekezeti, különbséget és nem is egyházi szervezet. (Bár legtöbb csapatot Magyarországon, az egyházak tartják fenn.) Minden Istenhívó ember számára nyitott (és elterjedt!), de nálunk keresztény, Krisztusi elvekre épül. Következésképpen ateista nem tehet cserkészfogadalmat. A liberális-ateista irányzatok azért üldözik, vagy legalább is, szeretnék felszámolni. Így nálunk is. (Sík Sándor, a magyar cserkészpedagógia megalapozója így írta: „A magyar

cserkészzet nem tudja elviselni azt a gondolatot, hogy Magyarország jövője, homokra épüljön. Istent és vallást kihagyni a nevelésből annyi, mint figyelmen kívül hagyni a legsúlyosabb tényeket, és mi cserkészek, gyakorlati emberek vagyunk, akik tiszteljük a tényeket. Mi tudjuk, hogy a természet és a történelem, Isten akaratát valósítja meg, és tudjuk azt is, hogy ez az akarat, a történelemben, emberi akaratok útján érvényesül. ... Amikor Istent mondunk, akkor nem elvont fogalmat gondolunk, hanem a történelemben konkrétan megjelent Jézus Krisztus személyében testté vált istenséget, a nekünk való formában megjelent, értünk való életet élt – nekünk való törvényt adó, köztünk és bennünk élő Istent értjük.” A cserkészzet tehát valláserkölcsi alapon áll, de nem tesz felekezeti különbséget tagjai között. Bármely vallású fiatal tagja lehet, ugyanannak a cserkészcsapatnak, így mohamedán, vagy buddhista is, csak ateista nem.

2. **Hazaszerető.** Minden cserkész a saját hazáját szereti, mi magyarok, Magyar hazánkat. (Sík:) *Az a magyar, aki a mi cserkészszemünk előtt lebeg – mindenek előtt tudja, hogy ő magyar, de nem csak születése, anyanyelve, hanem a magyarságból való élés, a magyarsággal való együttérzés jogán. Egynek érzi magát a magyar múlttal, a magáénak érzi ennek a nemzetnek minden dicsőségét, és minden szenvedését. És egynek érzi magát a magyar jövővel is, átérzi azt az iszonyú felelősséget, amely ma minden magyar vállára nehezedik. Meg kell azonban ismernünk, minél jobban azokat a népeket, amelynek sorsával, sorsunk beláthatatlan időre össze van kötve, és meg kell velük ismertetnünk magunkat minél jobban.*
3. **Mások szolgálata.** A cserkész életfeladata ezen és az erre vezető önévelés útján keresztül, keresni az alkalmat, hol lehet jót cselekedni, másokon segíteni, hogyan lehet az emberbarátok iránt szeretetet fejleszteni, még akkor is, ha ez önfeláldozást kíván.

*vitéz Dr. Vekerdy Sándor
csapatparancsnok*

Kisfestő gyerekeknek

Én még kicsike vagyok,
többet nem mondok,
Azt kívánja szívem, szám,
legyetek boldogok
Húsvét napján.

Bőjti szelek fűjdogálnak,
tollászkodik a búbanat.
De az éjből jó ízekkel
bomlik ki a húsvét reggel.
A felhőket az ég alja
rózsavízzel meglocsolja.
Majd magasba tartja, lássák
örís piros tojását!

Locsolóvers gyerekeknek:

Rózsa, rózsza szép virágszál
Szálló szélben hajladozzál,
Napsütésben nyiladozzál,
Meglocsollak, illatozzál!

* * *

Karalábé, petrezselyem,
Ezt a kislányt, de szeretem.
Rózsavízzel megöntözöm,
Hamarosan nagyra nőjön!

Ollózta innen-onnan Kovácsik Antal –
hogy a szép leányoknak húsvéthétfőn csak szép
verset mondjanak a fiúk. Mert minden leány szép,
és csak szép verset érdemel – ezért ne hagyják,
hogy otromba, vagy pikáns locsolóverset mondjanak
a locsolók. S ha mégis: ne adjanak nekik
semmit, sőt locsolják le vízzel ők a fiúkat!

FIGYELEM!

Az idén is lesz hittanos tábor!!!
2010. június 22-26 között
Helye: Tisza-parti Mámái kompház
Szeretettel várunk minden hittanos jelentkezőt!
Kovácsik Antal
hitoktató

HÍRMONDÓ

A csongrádi Nagyboldogasszony templom és a
felgyői Szent István templom kiadványa.
Megjelenik évente négy alkalommal.

Lapzárta: 2010. március 25.

Szerkesztőség tagjai:

ft. Salamon László
esperes, plébános
felelős kiadó

Szárász András
főszerkesztő

további szerkesztők:

Konczné Kollát Mária
Kálmán István
Kovácsik Antal

Szerkesztőség címe, elérhetősége:

Nagyboldogasszony Plébánia,
6640 Csongrád, Kossuth tér 4.

E-mail: csongrad@gmail.com

Nyomdai munkák: Foto Print Stúdió - Csongrád